Nr. 21.
18.
sept.

Auglýsing

sem birtir á Íslandi lög 14. apríl 1893 um verzlunarfulltrúamál.

Hans hátign konungurinn hefur 14. apríl þ. a. staðfest eptirfylgjandi

Lög

um

verzlunarfulltrúamál.

Vjer Christian hinn Níundi, af guðs náð Danmerkur konungur, Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Ríkisþingið hefur fallizt á lög þessi og Vjer staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Verzlunarfulltrúagjald það, er hingað til hefur krafið verið af dönskum verzlunarskipum, er koma í höfn, þar er skipaður er danskur verzlunarfulltrúi, aðalfulltrúi eða varafulltrúi, fellur burtu frá 1. janúar 1894.

2. gr.

Dönsk verzlunarskip, sem eru 50 netto-registertons eða meira að rúmmáli, og sem höfð eru á utanríkis-siglingum, skulu greiða verzlunarfulltrúagjald í ríkissjóð á misseri hverju frá 1. janúar 1894; nemur gjald þetta 50 aurum af hverju netto-registerton gufuskipa, en 17 aurum af hverju netto-registerton seglskipa. Gjaldið fyrir fyrra helming ársins fellur í gjalddaga 30. júní en fyrir síðara helminginn 31. desember. Tollheimtumenn heimta inn gjald þetta, og skal það greitt af hverju skipi, er í misseris byrjun er á utanríkis-siglingum eða síðar á misserinu verður afgreitt frá danskri höfn til einhvers staðar utanríkis. Yfirstjórn tollgæzlumálanna kveður nánar á um innheimtu gjaldsins.

3. gr.

12.—15. gr. í tilskipun 4. ágúst 1824 falla úr gildi 1. janúar 1894. Frá sama tíma eru hinsvegar skipstjórar allir, er koma í höfn utanríkis til þess að afferma þar vörur eða taka á móti vörum, skyldir að gjöra aðalfulltrúanum eða varafulltrúanum þar

Bekendtgørelse,

Nr. 21.
18de
Sept.

hvorved

Lov om Konsulatvæsenet af 14de April 1893 kundgøres paa Island.

Under 14de April d. A. har Hans Majestæt Kongen stadfæstet efterfølgende

Lov

om

Konsulatvæsenet.

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg,

Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1.

Den Konsulatafgift, som hidtil har været opkrævet af danske Handelsskibe, der anløbe Havne, hvor dansk Konsul eller Vicekonsul er ansat, bortfalder fra den 1ste Januar 1894.

§ 2.

Danske Handelsskibe, hvis Drægtighed er 50 Registertons Netto eller derover, og som gaa i udenrigsk Fart, betale fra den 1ste Januar 1894 til Statskassen en fast halvaarlig Konsulatafgift af 50 Øre pr. Registerton Netto for Dampskibe og 17 Øre pr. Registerton Netto for Sejlskibe. Afgiften forfalder til Betaling henholdsvis den 30te Juni og 31te December; den opkræves af Toldvæsenet og paahviler Skibet, saafremt det ved Halvaarets Begyndelse befinder sig i udenrigsk Fart, eller i Halvaarets Løb udklareres fra dansk Havn til udenrigsk Sted. Overtoldbestyrelsen fastsætter de nærmere Regler for Afgiftens Opkrævning.

§ 3.

Fra 1ste Januar 1894 ophæves Frd. 4de August 1824, §§ 12—15. Derimod er fra samme Tid enhver Skipper, som indkommer til fremmed Havn for der at losse eller

Nr. 21. 18. sept. á staðnum brjeflega vart við komu sína, áður en þeir fara þaðan aptur, samkvæmt reglum þeim, er um það verða settar af stjórnarráði utanríkismálanna; fyrir brot gegn þessu skal hegnt sem fyrir yfirsjónir þær, er ræðir um í 286. gr. sjólaganna. Sömu hegningu skal skipstjóri sæta, ef hann fer eigi sjálfur á fund aðalfulltrúa eða varafulltrúa í þeim höfnum, þar sem dönskum skipstjórum er með þjóðarsamningum gjört að skyldu að gjöra vart við komu sína á þann hátt; en um það gefur stjórnarráð utanríkismálanna út auglýsingu.

4. gr.

Eptir 1. janúar 1894 veitist ráðherra utanríkismálanna heimild til þess að greiða hinum núverandi aðalfulltrúum og varafulltrúum árlega uppbót, þangað til gjörð verður önnur ákvörðun um laun embætta þessara annaðhvort með sjerstökum lögum eða með fjárlögunum árlegu. Uppbót þessi má ekki fara fram úr meðalupphæðinni af tekjum þeim, er þeir hafa haft af verzlunarfulltrúagjaldi því, sem nú er, á almanaksárunum 1891—93; skulu þó þar með taldar bætur þær, er þeir hafa fengið samkvæmt bráðabirgðarákvæðinu í lögum 5. apríl 1888. Uppbót þessa skal þó því að eins veita, að meðalupphæð sú, er áður var getið, nemi 100 kr. eða meiru.

5. gr.

Þegar hæfir menn og næg efni verða fyrir hendi (sbr. 11. gr.) skal smám saman reynt að koma þeirri skipun á, að skipaðir verði sendir aðalfulltrúar eða varafulltrúar á hinum þýðingarmestu verzlunarstöðum, þar á meðal líka á þeim, sem hinum megin eru útsævar (oversøiske). Þegar verzlunarfulltrúadæmi verður laust á þesskonar stað, má eigi skipa mann í það aptur, fyrr en gjörð hefur verið ákvörðun um laun þess embættis framvegis, annaðhvort með sjerstökum lögum eða með fjárlögunum. Ráðherra utanríkismálanna skal þó heimilt að setja mann til þess að þjóna embættinu um stundar sakir, og má hann þá greiða hinum setta aðalfulltrúa eða varafulltrúa hæfilega þóknun fyrir skrifstofukostnað af verzlunarfulltrúafje því, sem fyrir hendi er (sbr. 11. gr.).

6. gr.

Kjörnir verzlunarfulltrúar, aðalfulltrúar og varafulltrúar, sem skipaðir verða eptir að lög þessi hafa öðlazt gildi, fá engin laun úr ríkissjóði umfram þóknun þá, er þeim kann að bera samkvæmt 10. gr. Ráðherra utanríkismálanna skal þó heimilt, þegar þess þykir þurfa, að veita hinum nýskipaða aðalfulltrúa eða varafulltrúa árlega upphæð til skrifstofuhalds af verzlunarfulltrúafjenu; upphæð þessi má þó aldrei meiri vera en uppbót sú, er fyrirrennari hans hefur haft samkvæmt 4. gr., og skulu þó eigi þar með taldar bæturnar samkvæmt lögum 5. apríl 1888.

7. gr.

Sendir aðalfulltrúar og varafulltrúar skulu hafa rjett innfæddra manna, bera skyn á verzlunar- og viðskiptamál, og hafa næga þekkingu á verzlunar- og siglingalöggjöfinni. Auk þess að framkvæma öll verzlunarfulltrúastörf, er fyrir koma, hvílir einkum sú skylda á þeim að gæta hagsmuna hinna dönsku atvinnuvega og senda tíðar skýrslur um horfur þeirra. Þeir mega enga atvinnu stunda fyrir sjálfa sig, nema hún sje þess eðlis, að ráðaneyti utanríkismálanna álíti, að hún komi eigi í bága við verzlunarfulltrúastörf þeirra. Ráðherra utanríkismálanna kveður ýtarlega á um störf þeirra og ábyrgð með reglugjörð þess efnis.

8. gr.

Senda verzlunarfulltrúa skipar konungur í embætti, og hafa þeir rjett til eptirlauna samkvæmt eptirlaunalögunum. Þeir skulu hafa í laun 6,000 kr. á ári. Í dvalarfje

Nr. 21. Auglýsing 18. sept. sem birtir á Íslandi lög 14. apríl þ. a. um verzlunarfulltrúamál.

lade, forpligtet til inden sin Afrejse at tilstille Stedets Konsul eller Vicekonsul en skriftlig Meddelelse i Overensstemmelse med Forskrifter, som nærmere fastsættes af Udenrigsministeriet; Forsømmelse heraf straffes som de i Sølovens § 286 omhandlede Forseelser. Under samme Strafansvar er Skipperen pligtig at melde sig personlig hos Konsulen eller Vicekonsulen i de Havne, hvor saadan Anmeldelse ifølge traktatmæssig Overenskomst maatte paahvile danske Skippere; Bekendtgørelse herom udstedes af Udenrigministeriet. Nr. 21. 18de Sept.

§ 4.

Efter 1ste Januar 1894 er Udenrigsministeren bemyndiget til at udbetale de nuværende Konsuler og Vicekonsuler en aarlig Godtgørelse, saa længe der ikke enten ved særlig Lov eller ved de aarlige Finanslove er truffet anden Bestemmelse om de paagældende Konsulaters fremtidige Lønningsforhold. Denne Godtgørelse maa ikke overstige Gennemsnitsbeløbet af de Indtægter, som den nuværende Konsulatafgift har indbragt den paagældende i de 3 Kalenderaar 1891—93, herunder indbefattet den Erstatning, som han har oppebaaret i Henhold til midlertidig Bestemmelse i Lov 5te April 1888. Godtgørelsen ydes kun, for saa vidt det nævnte Gennemsnitsbeløb udgør 100 Kr. eller derover.

§ 5.

For saa vidt dertil egnede Kræfter samt tilstrækkelige Midler (jfr. § 11) haves til Raadighed, søges efterhaanden en Ordning gennemført, hvorefter der paa de vigtigste, ogsaa oversøiske, Handelspladser ansættes udsendte Konsuler eller Vicekonsuler. Paa saadanne Pladser kan ved indtrædende Ledighed Posten ikke paa ny besættes, forinden der ved særlig Lov eller ved Finansloven er taget Bestemmelse om dens fremtidige Lønningsforhold. Udenrigsministeren er dog bemyndiget til foreløbig at besætte saadanne Poster ved Konstitution, og han kan da af de til Raadighed værende Konsulatmidler (jfr. § 11) udbetale den konstituerede Konsul eller Vicekonsul et passende Vederlag for Kontorholdsudgiften.

§ 6.

Valgte Konsuler eller Vicekonsuler, som ansættes efter denne Lovs Bekendtgørelse, modtage intet Vederlag af Statskassen ud over den Godtgørelse, der maatte tilkomme dem i Henhold til § 10. Udenrigsministeren er dog bemyndiget til, naar det findes fornødent, af Konsulatmidlerne at tilstaa den ny ansatte Konsul eller Vicekonsul en aarlig Sum til Kontorhold; denne Sum maa i intet Tilfælde overstige den Godtgørelse, som hans Forgænger har oppebaaret ifølge § 4, derunder ikke medregnet Erstatningen i Henhold til Lov 5te April 1888.

§ 7.

Udsendte Konsuler og Vicekonsuler skulle have Indfødsret og være forretningskyndige Mænd med fornødent Kendskab til Handels- og Sølovgivningen. Det paahviler dem, ved Siden af at udføre alle ved et Konsulat forekommende Forretninger, særlig at varetage det danske Næringsvæsens Interesser og derom at indsende jævnlige Indberetninger. De maa ikke drive nogen privat Forretning, medmindre den er af saadan Art, at Udenrigsministeriet skønner, at den ikke kan være til Skade for Konsulatvirksomheden. Deres Forretningsforhold og Ansvar ordnes nærmere ved en Instruks af Udenrigsministeren.

§ 8.

Udsendte Konsuler udnævnes af Kongen og have Pensionsret efter Pensionsloven. De lønnes med 6,000 Kr. aarlig. I Opholdspenge modtage de 4—8,000 Kr. aarlig, saaledes at Beløbets Størrelse bestemmes i Forhold til Omstændighederne paa den paagældende Plads. Endvidere tilstaas der dem indtil 2,000 Kr. aarlig til Kontorhold. Ud-

Nr. 21. 18. sept. fá þeir 4—8,000 kr. á ári, og skal upphæðin fara eptir því sem ástatt er á hverjum stað. Auk þessa fá þeir allt að 2,000 kr. á ári til skrifstofuhalds. Sendir varafulltrúar skulu fá 1,500 kr. í laun, en laun þessi hækka á 5 ára fresti, þangað til þau eru orðin 3,500 kr. í mesta lagi. Í dvalarfje fá þeir 2,500—4,500 kr. Aldursrjettindum halda verzlunarfulltrúar, þótt þeir verði fluttir frá einu fulltrúadæmi í annað.

Það skal ákveðið með sjerstökum lögum eða með hinum árlegu fjárlögum, á hverjum stöðum skuli skipaðir sendir aðalfulltrúar eða varafulltrúar, og hver laun þeirra embætta skuli vera.

9. gr.

Fyrir embættisstörf, er innt eru af hendi eptir beiðni einstakra manna og ekki snerta vanaleg sjóferðamál, skal greiða verzlunarfulltrúunum og varafulltrúunum borgun eptir því sem segir í gjaldskrá, er stjórnarráð utanríkismálanna gefur út. Skal gjöra reikningsskil fyrir fje þessu og rennur það í ríkissjóð, ef það hefur greitt verið sendum verzlunarfulltrúum eða varafulltrúum. Stjórnarráð utanríkismálanna sker úr ágreiningi um borgun eptir gjaldskrá þessari og setur gangverð á útlenda peninga uppí gjöld eptir henni.

10. gr.

Allir verzlunarfulltrúar og varafulltrúar eiga, eins og að undanförnu, heimtingu á að fá endurgoldin úr ríkissjóði bein útgjöld, er stafa af embættisgjörðum þeirra og stjórnarráðið samþykkir, þar með og talinn ferðakostnaður.

11. gr.

Ársgjöld ríkissjóðs samkvæmt 4.—8. gr. laga þessara mega eigi fara fram úr 150,000 kr., að því við bættu, sem verzlunarfulltrúagjaldið kann að nema meiru en upphæð þessi. En verja má þó enn fremur á ári hverju allt að 30,000 kr. úr ríkissjóði til launa sendra verzlunarfulltrúa og varafulltrúa. Innan 1. janúar 1896 skal komið fram með sameginlega áætlan um hagnýting alls þessa fjár.

Eptir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalíuborg, 14. apríl 1893.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Þetta gjörist hjermeð öllum kunnugt.

Í stjórnarráði utanríkismálanna, 18. september 1893.

Reedtz-Thott.

Nr. 21. Auglýsing 18. sept. sem birtir á Íslandi lög 14. apríl þ. á. um verzlunarfulltrúamál.

sendte Vicekonsuler lønnes med 1,500 Kr., stigende ved 5-aarige Alderstillæg til højst 3,500 Kr.; i Opholdspenge ydes der dem fra 2,500 indtil 4,500 Kr. aarlig. Alders-ordenen bevares ved Forsættelse fra et Konsulat til et andet.

Om de Pladser, paa hvilke udsendte Konsuler og Vicekonsuler blive at ansætte, samt om Lønningsforholdene i hvert enkelt Tilfælde tages der Bestemmelse enten ved særlig Lov eller ved de aarlige Finanslove.

§ 9.

For Embedshandlinger, som udføres paa Begæring af private, og som ikke angaa de sædvanlige Skibsfartssager, oppebære Konsulen og Vicekonsulen Kendelser efter en af Udenrigsministeriet fastsat Tarif. De saaledes oppebaarne Beløb, for hvilke der skal aflægges Regnskab, blive for de udsendte Konsulers og Vicekonsulers Vedkommende at indbetale i Statskassen. Tvistigheder om Tariffens Anvendelse afgøres af Udenrigsministeriet, som ligeledes fastsætter de Kurser, hvorefter Kendelserne skulle beregnes i de forskellige Landes Mønt.

§ 10.

Samtlige Konsuler og Vicekonsuler have som hidtil Krav paa at faa de i Embedsforretninger hafte og af Ministeriet godkendte direkte Udgifter, derunder ogsaa Rejseudgifter, erstattede af Statskassen.

§ 11.

Statskassens aarlige Udgifter i Henhold til §§ 4—8 maa ikke overstige 150,000 Kr. med Tillæg af den Sum, som Konsulatafgiften mulig maatte indbringe ud over dette Beløb Dog kan der som Bidrag til Lønning af udsendte Konsuler eller Vicekonsuler yderligere af Statskassen tilskydes et aarligt Beløb af indtil 30,000 Kr. Et samlet Forslag om disse Midlers Anvendelse bliver at fremsætte inden 1ste Januar 1896.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 14de April 1893.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

(L. S.)

Reedtz-Thott.

Hvilket herved kundgøres for alle vedkommende.

Udenrigsministeriet, den 18de September 1893.

Reedtz-Thott.